

Жаба й Віл

Леонід Глібов

Раз Жаба вилізла на берег подивиться

Та й трошечки на сонечку погріється.

Побачила Вола

Та й каже подрузі тихенько

(Вигадлива була!):

— Який здоровий, моя ненько!

Ну що, сестрице, як надмусь,

То й я така зроблюсь?

От будуть жаби дивуваться!

— І де вже, сестро, нам рівняться... —

Казать їй друга почала;

А та не слуха... дметься... дметься...

— Що, сестро, як тобі здається,

Побільшала хоч трохи я?

— Та ні, голубонько моя!

— Ну, а теперечки? Дивися!

— Та годі, сестро, схаменися! -

Не слуха Жаба, дметься гірш,

Все думає, що стане більш.

Та й що, дурна, собі зробила?

З натуги луснула — та й одубіла!

Такі і в світі жаби є,

Прощайте, ніде правди діти;

А по мені — найлучче жити,

Як милосердний Бог дає.